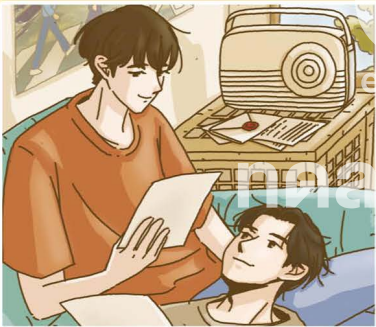
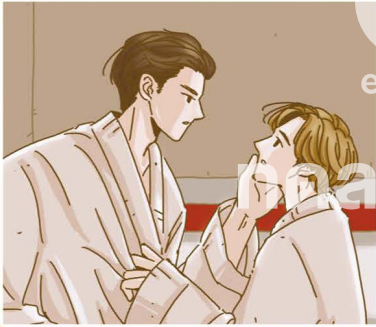
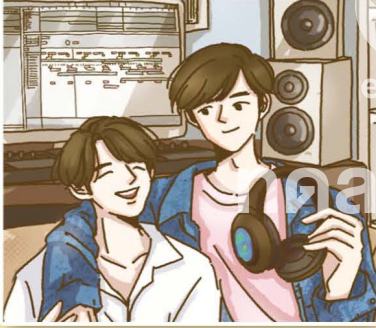

Close Friend ใกล้จนแฟน

Close Friend จอสุนัข

Chiffon_cake, Kamonk, Swanilee, Ploim, อนุ
25cm 11mm

วินฟรีดส์ 1

Close Friend จอสุนัข

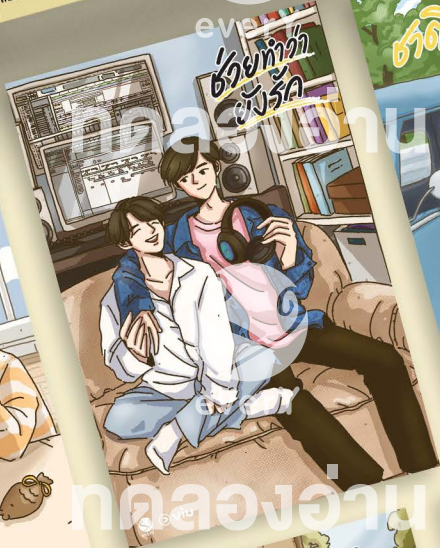
ทดลองอ่าน

เป็นไปได้แค่เพื่อน

ช่วยทำตัว จริงจัง

คดีนี้พอ

คิด-ไม่คิด

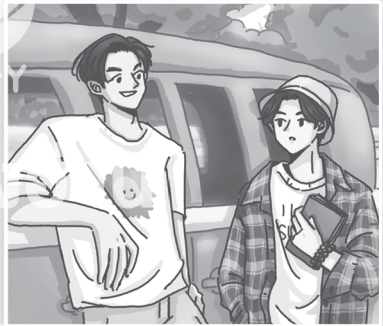
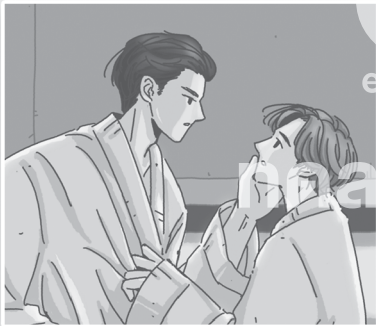
จับผิดหมา ปรี๊ดขาดตา

เลวหรือต๊อง?

Close Friend จากเพื่อน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

จากการถ่ายทอด 6 เรื่องราวในรูปแบบมินิซีรีส์
มาสู่ 6 เรื่องสั้นจากปลายปากกาของ 4 นักเขียนมากฝีมือ

Close Friend โคตรแฟน เป็นโปรเจกต์พิเศษที่ทางเอเวอร์ไวได้จับมือกับทาง VIU นำบทซีรีส์มาตีความใหม่ในรูปแบบนิยาย โดยที่นักเขียนของเราได้อ่านตัวบทซีรีส์ และปรึกษากับทีมเขียนบท ก่อนจะนำมาเรียงร้อยออกมาเป็นหนังสือในมือของทุกคนในตอนนี้นี่ที่เราภูมิใจนำเสนอตัวเอง เรื่องราวความรักของทั้ง 6 คู่ 6 สไตส์ จะออกมาหวานซึ้งกินใจหรือน่ารักชวนอมยิ้มแค่ไหน ต้องรีบพลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันต่อในเล่มนะคะ

แต่รับรองได้เลยค่ะว่าไม่ว่าจะเป็นการตีความออกมาในรูปแบบใด ความรู้สึกที่ได้รับก็ยัง #โคตรแฟน ไม่ต่างกัน 😊

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สารบัญ

ช่วยทำว่ายังรัก by Swanlee	9
เป็นได้แค่เพื่อน by Chiffon_cake	41
แผลหรือตั้งใจ by Chiffon_cake	71
ชาตินี้พอ by Kamsaii	95
มีปัญหา ปรีกษาดาว by ตั้วแม่*	123

คิด-ไม่คิด by ตั้วแม่*	153
Special	171
จากใจนักเขียน	206
จากใจนักเขียนบท	210
บทสัมภาษณ์นักแสดง	211

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

Close Friend รักคนแฟน

เค้าโครงเรื่องโดย เพียงไพฑูรย์ สัตราวาหะ และศดานันท์ สมัจฉริยกุล

Based on the plot by

PIANGPAITON SATRAWAHA, SADANUN SOMACHRIYAKUL

ช่วยทำว่า
ยังรัก

every
ทุกลองอ่าน

every
ทุกลองอ่าน

every
ทุกลองอ่าน

ช่วยทำว่ายังรัก

by Swanlee

'พี่ไปคุยโทรศัพท์นะครับ เดี่ยวมา'

เบ๊อ

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มแทบจะจมไปกับกองหนังสือเรียนของตัวเอง ที่วางเกะกะบนโต๊ะ คนตัวเล็กนั่งทำคาง มือข้างหนึ่งขีดๆ เขียนๆ บางอย่างลงบนหนังสือไปพร้อมกับเสียงของอาจารย์ที่ตั้งอยู่ในหูผ่านหูฟังไร้สายซึ่งเชื่อมต่อกับ ไอแพด

ตากลมเหลือบมองเวลาที่ผ่านไปอย่างช้าๆ พร้อมกับความเบื่อหน่าย ที่ชั่วโม่งแล้วที่ต้องนั่งเรียนออนไลน์ และไม่รู้เหมือนกันว่าต้องเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน ยิ่งโทรศัพท์ที่วางทับกระดาษใกล้ๆ กันมีแจ้งเตือนของแชตรัวจากเพื่อน ซึ่งบอกว่าเบ๊อ...ได้ฝุ่นก็ยิ่งเบ๊อมากขึ้นไปอีก

ใจใจ

กูไม่เรียนแล้วนะ

สั่งไก่ทอดมาแดกก่อนละ หมดรมณ์

Funny

สัดใจใจเย็น กลับมาเรียนกับกูก่อนนนน

Typhoon

นำเบื้อ

โจโจ้

กูมากกว่ามั้ยที่ต้องเบื้อ เรียนคนเดียว งดคนเดียว ใจคนเดียว
คนมีแฟนนั่งเรียนด้วยตลอดไม่มีสิทธิ์พูดประโยคนี้!

ไก่อทอดยั่วๆ จ้า

sent a photo

Typhoon

สัดใจ กูหิว!

ได้ฝุ่นกลิ่นน้ำลายลงคอเสียบๆ เมื่อเห็นรูปไก่อทอดชื่อดังที่โจโจ้ส่งมาแกลัง
รู้ทั้งรู้ว่าเขาหิวเก่งก็ยังไม่เลิก

คนตัวเล็กเหลือบมองพี่เพียร์ซ แฟนตัวโตที่ทิ้งให้ได้ฝุ่นนั่งเซ็งกับการ
เรียนออนไลน์มาเกือบสัปดาห์ ทั้งที่ความจริงพี่เพียร์ซต้องมานั่งเรียนกับได้ฝุ่น
แสร้งทำกันคนละข้าง คอยทำตัวเป็นตูดเตอร์หรือไม่กี่แปลงร่างเป็นคุณครู
สมัยเด็กๆ ที่มักจะเฝ้าไม้เรียวทำท่าขู่เวลาที่ได้ฝุ่นไม่ตั้งใจเรียน

ตั้งแต่มหา'ลัยออกกฎให้เรียนออนไลน์ที่บ้าน ได้ฝุ่นก็มักจะอแงบ่นให้
พี่เพียร์ซฟังเสมอ หน้ามู่ยตลอดที่ต้องตื่นมาเรียนออนไลน์ถึงแม้ว่าพี่เพียร์ซ
จะคอยปลอบคอยให้กำลังใจหรืออะไรก็ตาม...แต่ได้ฝุ่นก็ยังเป็นได้ฝุ่น คนที่
ความอดทนต่ำแถมยังชอบแอบหยิบมือถือมาเล่นอยู่ตลอด พี่เพียร์ซเลยต้องมา
ควบคุมคนสมาธิสั้นอย่างเขาด้วยการนั่งเรียนเป็นเพื่อน คอยมองว่าได้ฝุ่นตั้งใจเรียน
หรือจดเลกเซอร์อะไรบ้างมั้ย

ที่โจโจ้แซวแบบนั้นได้ก็เพราะว่าได้ฝุ่นเคยอัปไอจีสตอรี่ตอนที่พี่เพียร์ซ
นั่งเรียนเป็นเพื่อน แค่อัปเดตหน้าหล่อๆ กับความตั้งใจยิ่งกว่าคนที่ต้องเรียนเอง
อย่างเขาทำให้อัปเดตข้อความไอจีของได้ฝุ่นแทบแตก ก็พี่เพียร์ซเป็นรุ่นพี่ในมหา'ลัย
ที่ใครๆ ต่างก็รู้จัก บุคคลที่หายหน้าหายตาจากโซเชียลไปนานปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง
ในไอจีของเขา ใครหลายคนจึงให้ความสนใจ

Typhoon

ไม่อะ พี่เพียร์ชคุยโทรศัพท์อยู่

Funny

ว่าววว เรียนคนเดียวแล้วว่างั้น

Typhoon

ใช่เรื่องมัยเนี่ย

ได้ฝุ่นรีบวางโทรศัพท์ไว้ห่างตัวเมื่อเห็นว่าคนตัวโตที่นั่งคุยโทรศัพท์บนโซฟาหันมามอง รอยยิ้มบางเบาที่มุมปากส่งมาให้ ได้ฝุ่นกดปุ่มลดเสียงเพื่อฟังว่าอีกฝ่ายกำลังคุยอะไร...เอ่อ เขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะเสียมารยาทเลยนะ

"ครับพี่ใจ...ครับ"

เสียงทุ้มคุ่นหูที่ได้ฝุ่นคิดว่าน่าฟังกว่าเสียงของอาจารย์ดังขึ้น ได้ฝุ่นต้องทำเป็นไม่ได้ยินและทำเป็นไม่สนใจพี่เพียร์ช

"ยินดีครับ ขอขอบคุณมากนะครับพี่ใจ"

"..."

"ผมจะทำให้เต็มที่ครับ"

พี่เพียร์ชค้อมหัวให้ปลายสาย ลดโทรศัพท์ทิ้งข้างตัวก่อนจะหันม้ายิ้มกว้างให้กับคนตัวเล็กที่นั่งหลังตรงเหนือ จากที่แกล้งตั้งใจเรียนให้อีกฝ่ายเห็นได้ฝุ่นก็หมดความอดทนลงเมื่อพี่เพียร์ชเดินเข้ามาใกล้ มือเล็กถอดหูฟังออกจากหูแล้ววางไว้ที่โต๊ะ ปล่อยให้เสียงของอาจารย์ดังเล็ดลอดแผ่วเบา

ใบหน้าหวานงยขึ้นมองเจ้าของมือหนาที่กำลังลูบเรือนผมนุ่ม ความอบอุ่นจากปลายนิ้วแผ่เข้ามาถึงหัวใจจนได้ฝุ่นอดไม่ได้ที่จะเอนศีรษะพิงไปกับหน้าท้องแกร่งของแฟนตัวโต

"ไง พี่ไม่อยู่แป๊บเดียว เรียนรู้เรื่องมัย"

"พูดอย่างกับตัวเองออกไปไหนมาตั้งนานงั้นแหละ...อยู่ใกล้กันแค่นี้ แยกเขี้ยวใส่คนที่เอื้อมมือมาลูบหน้า พี่เพียร์ชเหมือนสายชาร์จของได้ฝุ่นเลย ได้กอดที่โรมี่แรงฮึดทุกที"

"ขนาดอยู่ใกล้ยังเห็นใครไม่รู้แอบหยิบโทรศัพท์มาเล่น"

"เค้าหยิบมาดูเวลาเถอะ...นี่! เจ็บนะ" ร้องเบาๆ เมื่อโดนเคาะหน้าผากไปที่

"เค้าเรียนมาก็หัวโหมงแล้วยังไม่ได้พักเลย บอกตรงๆ สมองเค้าไม่รับอะไรแล้ว"

ได้ผู้ปลูกชิ้นยื่น ดันคนตัวโตให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมก่อนจะหย่อนสะโพก
นั่งทับตักแกร่ง พี่เพียร์ซหัวเราะ เค้าจะจุมูกคนที่อ่อนที่ซุกหน้าล้างบนอกของคนรัก
ดูก็รู้ว่าคงจะอ่อนไม่อยากจะเรียนแล้ว

"พักก่อนก็ได้"

"เมื่อไหร่มันส่งรูปไปมาให้ดู โคตรหิวเลย"

"เดี๋ยวพี่สั่งมาให้"

"โห...ป่ามาก"

ได้ผู้ยิ้มกว้างในอ้อมกอด เขาได้ยินเสียงหัวเราะอารมณ์ดีของพี่เพียร์ซ
วันนี้พี่เพียร์ซหัวเราะเยอะกว่าทุกวันที่ผ่านมา

คนตัวเล็กที่ซุกหน้าจุมูกซ่อนตามองแฟนตัวโต นิ้วเรียวจิ้มแก้มพี่เพียร์ซ
เบาๆ ในขณะที่อีกฝ่ายก็ลูบผมหน้าม้าที่ปรกหน้าของไต้ฝุ่น

และส่งพลังให้อีกครั้งด้วยริมฝีปากนุ่มที่แนบจูบอ่อนโยนบนหน้าผาก

"พี่เพียร์ซ"

"ครับ"

"เมื่อก็...ข่าวดีเหอะ" รอยยิ้มซื่อๆ ปรากฏอยู่บนหน้าของคนที่ไม่ปลั่งเสียงถาม
แววตาสดใสเจอความอยากรู้ ไต้ฝุ่นกำลังพินันกับตัวเองในใจว่าพี่เพียร์ซจะ
ตอบคำถามหรือว่าจะเฉยๆ...ก็ปกติเวลาถามอะไรพี่เพียร์ซไม่ค่อยจะตอบกันเลย
นี่นา

"ครับ พี่ใจโทรมาบอกว่าจะให้พี่ไปโปรดิวซ์เพลงใหม่ให้มาร์ค"

"มาร์ค? มาร์คนักร้องใหม่ที่ดังเปรี้ยง" ไต้ฝุ่นกระโดดลงจากตัก คิวโทรศัพท์
มาเปิดเพลงของนักร้องหน้าใหม่ที่ปล่อยผลงานเพลงมาแค่ไม่กี่เพลงก็ฮิตติดหูกัน
ไปทั่ว "คนนี่ไซ้มัย"

พี่เพียร์ซกอดอก พยักหน้าตอบซ้ำๆ ให้กับคนที่ตื่นเตนยิ่งกว่า ตามคม
มองคนตัวเล็กส่งเสียงร้องคลอตามเพลงเมื่อถึงท่อนฮุค เสียงร้องที่ฟังก็ทีน่ารัก

แต่ติดเพี้ยนทำให้เขาแผลงยิ้มกว้างออกมาอีกครั้ง

"ดีใจด้วยนะครับ"

ได้ผู้คนปิดเพลงก่อนจะเดินมานั่งบนตักของแฟนอีกครั้ง ยิ้มหน้าเป็น
ดีใจที่พี่เพียรชได้ทำงานที่ตัวเองรักสักที เพราะได้ผู้คนที่ได้เห็นภาพของพี่เพียรช
ซึ่งตั้งใจกับการทำงานมาตลอด ก่อนหน้านี้ก็ส่งผลงานของตัวเองไปให้ค่ายเพลง
ตั้งหลายค่าย

"ขอบคุณนะ... พี่ไม่คิดเลยว่ามันจะมาเร็วขนาดนี้"

"ก็พี่เพียรชเก่งนี่นา"

"เอาเข้าจริงพี่ก็แอบประหม่า"

"พี่ทำได้อยู่แล้ว"

ได้ผู้คนสองนิ้วให้ พี่เพียรชเก่งมากจริงๆ นั่นไม่ใช่เรื่องที่ไต่ฝุ่นอวยเพียงเพราะ
พี่เพียรชเป็นแฟนของเธอ แต่หลายคนต่างก็ชมว่าความสามารถของพี่เพียรช
ไม่เป็นรองใครอยู่แล้ว... พี่เพียรชจะต้องไปได้สวยกับงานนี้ เขาโคตรจะมั่นใจ

"ว่าแต่ พี่เพียรชต้องเริ่มงานวันไหนหรือ"

"พี่ใจบอกให้พี่ไปประชุมพรุ่งนี้"

"พรุ่งนี้?" ไต่ฝุ่นตาโต

"อืม พี่ถึงบอกใจว่าไม่คิดว่ามันจะมาเร็วขนาดนี้"

"โอเคๆ คำเข้าใจแล้ว งั้นวันนี้มาฉลองกันก่อน... เอาไกโซสีใหญ่เลยได้มัย"

"ตั้งแต่อยู่บ้านกินจนพุงป่องแล้วรู้ตัวมัย"

"โหย อย่าบ่นดิ"

คนตัวโตหลอดซ่า ยิ้มมุ่มๆ ของไต่ฝุ่นที่ฟูฟ่องอยู่แล้วด้วยความเอ็นดู "อยากกิน
รสอะไรครับ เหมือนเดิมมัย"

"อืม เหมือนเดิมเลย... อยากให้มาส่งไวๆ เลยอะ คำจะถ่ายรูปไปแก๊งค์
มันบ้าง"

"ใจใจค์อิมแล้วมั้ง"

"แก๊งค์ไอ้พินก็ได้"

"สงสารเพื่อนหน่อย"

ได้ฝุ่นสายหน้าล้อเลียนที่เพียร์ซที่กำลังพูด เขาไม่สนหรอก จะต้องสงสารเพื่อนไปทำไมในเมื่อรูปไก่อกรอบๆ พูๆ กับเครื่องเคียงนำกินนั้นถูกส่งมายังจวนห้องร้อง ยังไม่รวมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เขารู้ว่าใจใต้ตุณเอาไว้ในตู้เย็นอีก...คงจะเป็นนักศึกษาปีสี่ที่มีความสุขกับการโดดเรียนนอนไถนนำดูเลยนะนั่น

คนตัวเล็กขยับลงจากตักแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดียว มือเล็กหยิบหูฟังเสียบใส่หูตัวเองข้างหนึ่ง พี่เพียร์ซข้างหนึ่ง ระวังที่รออีกฝ่ายกดสั่งอาหารในแอปฯ ได้ฝุ่นจะทำตัวเป็นนักศึกษาที่ดี ตั้งใจเรียนจนกว่าไก่อทอดจะมาส่งเลย

ปลายนิ้วเรียวยาวเลื่อนดูเมนูอาหารในแอปพลิเคชันอย่างตั้งใจ มือพิเศษวันนี้เพียร์ซไม่ยอมให้มีไก่อทอดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อาหารอีกหลายอย่างที่เขาคำได้ว่าได้ฝุ่นชอบกินถูกกดใส่ตะกร้า ทว่ายังไม่ทันได้กดสั่งอาหารเสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้น มือหนาหยิบหูฟังออกก่อนจะหันไปบอกคนที่นั่งตั้งใจเรียน

"พี่โจโทรมา น่าจะเรื่องงาน พี่ไปคุยโทรศัพท์ก่อนนะครับ"

"พี่เพียร์ซกดสั่งอาหารให้เค้ายัง?"

"ยังเลย เดี่ยวคุยไปส่งไป"

"อ้อ อายนานนะ"

หวักลมถูกจับโยกเบาๆ ด้วยความเอ็นดู ได้ฝุ่นส่งยิ้มบางๆ ให้แฟนตัวโตที่เดินหายเข้าไปในห้องนอน ความรู้สึกบางอย่างเกาะกินหัวใจเมื่อประตูห้องนอนของเราถูกปิดลง เขาหยิบหูฟังออกอีกครั้งก่อนจะโยนมันไว้บนโต๊ะและห่อไหล่ถอนหายใจอย่างแข็งๆ

สารภาพเลยว่าคงจะไม่ชินแน่ถ้าวันพรุ่งนี้หรือวันต่อๆ ไปไม่มีพี่เพียร์ซนั่งเรียนด้วย

ห้องทางปีกขวาในตึกของค่ายเพลงแห่งหนึ่งกังวานไปด้วยเสียงท่มที่เปล่งออกมา บ่งบอกถึงโปรเจกต์เพลงใหม่ที่ได้รับมอบหมาย สายตาเกือบสปีดค้อมองไปที่โปรเจกต์เดบิวต์กับใครบางคนที่ยืนพูดอยู่ตรงมุมซ้ายของโต๊ะประชุมอย่างตั้งใจริมฝีปากของหนึ่งในสายตาคือคนนั้นเริ่มขยับเป็นรอยยิ้มตามทุกครั้งที่ได้ฟังไอเดียจากคนรุ่นใหม่

เพียร์ซกำลังสร้างแรงบันดาลใจแรกให้กับทีมงานที่นั่นฟัง

เขาทำการบ้านมาอย่างดีแม้ว่าการพูดต่อหน้าคนเยอะๆ จะไม่ใช่เรื่องที่เขาถนัด หากแต่เพียร์ซสามารถคว้างานสำคัญซึ่งเป็นสิ่งที่เขารักมาได้แล้ว คนที่มีความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยมจึงไม่ยอมปล่อยให้สิ่งที่อยู่ในมือหลุดลอยออกไป... แม้กระทั่งฝากให้ใครดูแลสิ่งนี้เขาก็ไม่ยินดี

เจ้าของร่างสูงกวาดสายตามองทีมงานทุกคน หนึ่งในนั้นคือมาร์ค นักร้องชื่อดังที่เพียร์ซได้รับมอบหมายให้โปรดิวซ์เพลงใหม่

เพียร์ซได้รับหัวข้อจากพี่ใจเรื่องแนวเพลงที่มาร์คอยากทำ เขานำมันกลับไปคิดเพื่อหาสิ่งที่เหมาะกับมาร์คมากที่สุด หลายวันที่ผ่านมาเพียร์ซจมอยู่กับความคิดเพลง สเต็ปการทำงาน หรือกระทั่งศึกษาตัวตนของมาร์คผ่านคลิปต่างๆ ในโซเชียลจนแทบไม่ได้นอนเพื่อพิธีเซนต์การประชุมในวันนี้

'มาร์คมันเป็นคนโลกส่วนตัวสูง ศิลปินกึ่งๆ แต่กับคนที่สนิทๆ มันก็เฮฮาปกติ...ความจริงมันไม่ค่อยยอมรับฝีมือใครง่ายๆ นะ แต่มึงเก่งอยู่แล้ว พิสูจน์ให้มาร์คมันเห็นเร็วว่ะ แล้วกัน'

"..."

เพียร์ซชะงักเล็กน้อย เสียงของพี่ที่รู้จักกันดังขึ้นในหัวเมื่อสายตามองเห็นนักร้องชื่อดังอ้าปากหวอหวอด ท่าทางเป๋อๆ เซ็งๆ บางครั้งก็เหมือนจะตั้งใจฟัง

เสียงทุ้มยังคงพูดถึงงานของเขาต่อไป เสียงที่ฟังระรื่นหูทำให้ทีมงานบางคนหันไปซุบซิบชื่นชมกันเป็นระยะ

เพียร์ซสามารถจัดระเบียบความคิดและกลั่นกรองคำพูดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ แม้ว่าพื้นฐานจะเป็นคนที่ไม่ค่อยพูดหรือแสดงความรู้สึกไม่เก่งก็ตาม เพียร์ซเป็นลูกคนกลางของบ้านและโตมากับความเข้มงวดของพ่อแม่ด้วยความที่เป็นลูกคนกลางเขาจึงไม่ได้รับความอบอุ่นหรืออยู่ในสายตาของพ่อกับแม่สักเท่าไร ตั้งแต่เด็กจนโตเขามักจะถูกมองข้าม พ่อกับแม่ให้ความสำคัญกับพี่และน้องมากกว่า

พ่อกับแม่สนับสนุนความชอบของลูกทุกคน...ไม่สิ ยกเว้นเขาต่างหาก เพียร์ซมักจะได้รับคำถามจากพ่อแม่อยู่เสมอว่าสิ่งที่ทำสิ่งที่ชอบเหล่านั้นมันเข้าท่า

จริงๆ เหยอ พวกท่านมักจะคอยขัด เหมือนไม่เต็มใจสนับสนุนในสิ่งที่เพียร์ซรัก การขอไปเรียนดนตรีในวันเสาร์อาทิตย์ถูกต่อรองด้วยเกรดวิชาสามัญ เครื่องดนตรีสักเครื่องหรือสิ่งที่เพียร์ซอยากได้ต้องแลกมากับการพิสูจน์ตัวเองทั้งนั้น

ไม่ใช่ทุกครั้งที่เพียร์ซสามารถทำให้พ่อแม่เชื่อใจได้ เขาล้มเหลวกับการพิสูจน์ตัวเอง ล้มเหลวกับข้อแม้ต่างๆ ที่พวกท่านยื่นมาตรงหน้า และนั่นก็เป็นสิ่งที่เกาะกินใจของเพียร์ซมาตลอด เมื่อโตขึ้นเพียร์ซมักจะทำอะไรด้วยตัวเองเสมอ... ภายนอกที่ดูเข้มแข็งของเพียร์ซแท้จริงเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ เขามักจะหนีปัญหาเมื่อเจอเรื่องที่เหนือการควบคุม เก็บตัวเองอยู่ในมุมมืดที่ไม่มีใครมองเห็น

ที่ผ่านมาทั้งชีวิตของเพียร์ซมีแค่ดนตรีกับเรื่องเรียน จนกระทั่งมุมมืดที่ไม่มีใครมองเห็นกลับถูกแสงไฟส่องสว่าง รอยยิ้มของบางคนที่เป็นดังเทียนเล่มเล็กแต่แจ่มชัดในความมืด ได้ผู้หนึ่งคือแฟนคนแรกของเขา คนที่ต่างข้างอย่างสุดขีดคนนั้นคือความสดใสของเพียร์ซ

เปาะแปะๆ

เสียงปรบมือดังขึ้นเมื่อเพียร์ซพูดถึงไอดีสุดท้ายของตัวเอง คนตัวสูง ค้อมศีรษะยกมือขอบคุณทีมงาน เสียงชื่นชม คำชม หรือแม้กระทั่งนิ้วโป้งที่ถูกยกให้สร้างรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า เพียร์ซยกมือขอบคุณอีกครั้งเมื่อเห็นว่าพี่ใจยกนิ้วโป้งให้เขาถึงสองข้าง บ่งบอกถึงความพึงพอใจกับโปรเจกต์นั้นมากแค่ไหน

"ว่าไมมาร์ค ไอดีเม้ย" พี่ใจหันไปถามคนที่นั่งกอดมือถือ

ห้องประชุมตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง ทุกสายตาดำจับจ้องไปยังนักร้องชื่อดังที่ค่อยๆ เยกหน้ามอง สายตาที่กวาดไปมาเหมือนกำลังใช้ความคิด กับท่าทางที่เดาไม่ออกว่าพอใจหรือเปล่าทำให้ทุกคนประหม่า

เพียร์ซรอฟังอย่างตั้งใจ เขายอมรับได้ไม่ว่าผลจะดีหรือร้ายก็ตาม

"ผมชอบไอดีนี้ ผมว่าคุณเพียร์ซเกิดแล้วแหละว่าใจทย์ของผมคืออะไร"

"ครับ ผมก็คิดว่าคุณมาร์คน่าจะเหมาะกับสไตล์นี้"

ทีมงานที่นั่งเกร็งอยู่ต่างผ่อนคลายใจไปตามๆ กัน มาร์คหัวเราะเบาๆ ก่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินไปตบป่าของคนที่ตัวสูงกว่า นักร้องหนุ่มลอบพิจารณาคนมาใหม่อย่างแนบเนียน...มาร์คคิดว่าเพียร์ซคงอายุพอๆ กับเขา

"ดี...ฉันเรามาลุยกันเลย"

เสียงเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ดังก้องในสตูดิโอ มาร์คมองโปรดิวเซอร์หน้าใหม่ที่กำลังไล่หาโน้ตอย่างตั้งใจ ระหว่างนั้นในหัวของมาร์คก็คิดเนื้อเพลงตามไปด้วย ทว่าทุกอย่างมันเพิ่งเริ่มต้น พวกเขาเพิ่งเข้ามานั่งอยู่ในสตูดิโอ และความรู้สึกของการเป็นคนแปลกหน้าก็ยังคงตรึงอยู่ในใจ

"อืม..." ครูหนึ่งคนที่เข้ากับทุกคนได้ไวอย่างมาร์คก็เริ่มหาช่องทางพูดคุยกับโปรดิวเซอร์ที่เอาแต่นิ่งหันหลังให้ "ผมมาร์ค"

เสียงดนตรีชะงักชั่วขณะเพราะนิ้วเรียวหยุดเคลื่อนไหว เพียร์ซหันมามองคนที่แนะนำตัวเองก่อนอย่างไม่เข้าใจนัก "เพียร์ซครับ"

"โอเค...ฉันขอทำความเข้าใจก่อน...ผมกับคุณต้องทำงานด้วยกันจนกว่าเพลงจะปล่อย คุณนั่งหันหลังให้ผมอย่างนี้จะคุยงานกันยังไง"

"ขอโทษครับ"

เพียร์ซละมือจากเครื่องดนตรี แล้วหมุนตัวมาหาหน้าร้องดัง

"ผมเดาว่าคุณอายุเท่าผมนะ...ยี่สิบห้าใช่ไหม"

"ครับ ผมอายุยี่สิบห้า"

"โอเค เพื่อนกัน"

"..."

มาร์คยอมแพ้ให้กับคนที่ไม่ค่อยพูด ดูก็รู้แล้วว่าเพียร์ซตั้งใจมาทำงานมากกว่าคุยเล่นเรื่อยเปื่อย นักร้องหนุ่มเอื้อมมือหยิบกีตาร์ที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาปรับคอร์ดก่อนจะค่อยๆ ดีดเสียงออกมา

เพียร์ซฟังเสียงจากกีตาร์อย่างตั้งใจ เมื่อมีเมโลดี้เนื้อเพลงในหัวก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมา เสียงท่อมฮัมเพลงตามที่สมองสั่ง พวกเขาเริ่มเข้าถึงความรู้สึกของทำนอง

"ช่วยทำเหมือนยังรักกันได้มั๊ย..." เนื้อเพลงในหัวถูกกลั่นออกมา เพียร์ซร้องแค่นั้นก่อนจะฮัมต่อไปเรื่อยๆ เพื่อหาประโยคที่เข้ากับทำนอง

มาร์คขยับศีรษะตามเบาๆ นิ้วยังคงบรรเลงทำนองต่อไปเรื่อยๆ พลังมองใบหน้าของโปรดิวเซอร์คนใหม่ที่ร้องท่อนหนึ่งออกมา

"เฮ้ยดีนะ ผมชอบมากเลยอะ...ช่วยทำเหมือนยังรักกันได้มั๊ย~" เสียงร้องในแบบของมาร์คตั้งขึ้นก่อนจะหยุดลง พวกเขาชนหมัดกันเบาๆ เหมือนแสดงชัยชนะที่สามารถจับอารมณ์ของทำนองนี้ได้ "ว่าแต่ ทำไมถึงให้ช่วยทำเหมือนยังรักกัน...แปลว่าจริงๆ ไม่ได้รักกันแล้วหรือ"

เพียร์ซผ่นลมหายใจ ตอบในสิ่งที่มาร์คถามด้วยสีหน้าจริงจัง "ถ้าขอร้องให้ใครสักคนช่วยทำเหมือนยังรัก คนพูดก็น่าจะรักอยู่ อีกฝั่งก็คงรักแต่อาจจะแสดงออกไม่เหมือนเดิม...มั้ง ไม่รู้สิ แคฟังเมโลดี้แล้วเนื้อมันมา"

มาร์คหัวเราะพลางส่ายหัว ยอมรับเลยว่าตอนแรกที่อยู่ว่าจะได้ร่วมงานกับโปรดิวเซอร์หน้าใหม่อย่างเพียร์ซนั้นสร้างความหนักใจให้เขาอยู่มาก มาร์คตั้งแง่และมีคำถามในใจเกี่ยวกับเพียร์ซว่าเจ้าตัวจะทำงานนี้ได้จริงๆ หรือ คนที่ไม่มีประสบการณ์และอะไรหลายๆ อย่างทำให้มาร์คเกิดความไม่เชื่อใจ ทว่าเมื่อได้ฟังแผนงานกับไอเดียของเพียร์ซ ได้คลุกคลีกันจริงๆ ก็ทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่มีความสามารถและน่าจะเชื่อถือได้ แถมฝีมือการทำงานไม่ต่างจากมืออาชีพคนหนึ่ง

ครูต่อมานั่งร้องหนุ่มก็บอกกับเพียร์ซอย่างกระตือรือร้นว่าคิดเนื้อเพลงก่อนต่อไปออกแล้ว ปลายนิ้วจรดลงบนสายกีตาร์อีกครั้ง เปล่งเสียงร้องไปเรื่อยๆ โดยมีเพียร์ซคอยฟังและจดเนื้อเพลงลงไป

"ช่วยทำเหมือนยังรักกันได้มั๊ย ไม่ต้องการให้เธอ~"

ในคืนนั้นทั้งเพียร์ซและมาร์คต่างมีไฟลุกโชน ความคิดมากมายไหลแล่น พวกเขาช่วยกันแลกเปลี่ยนไอเดียอย่างมืออาชีพ คำคืนที่เสียบแห่งนี้ หนึ่งในร้องหนึ่งคนทำเพลงดูเข้าหากันได้ดี

เดิมที่ได้ฝุ่นเป็นคนไม่ค่อยชอบอะไรนานๆ และมักจะเอาแต่ใจตัวเองเสมอ ได้ฝุ่นรู้สึกว่าใครว่านั่นคือข้อเสีย เขาสัญญากับตัวเองหลายครั้งว่าจะปรับปรุงตัว... เหตุการณ์ที่พบเจออยู่ในตอนนั้นคงเป็นบททดสอบความอดทนของได้ฝุ่นเช่นเดียวกัน แต่แบบนี้ไม่ค่อยเวิร์กเท่าไร

สิ้นแล้วที่ได้ฝุ่นต้องหมกตัวอย่างเหงาๆ อยู่ในห้องสี่เหลี่ยม ไม่มีแม่แต่

เงาของเจ้าของห้อง การเรียนออนไลน์ของได้ฝุ่นนับว่าแม่แล้ว การที่ต้องอยู่คนเดียว
แยกว่าอีก คนตัวบางนอนกระสับกระส่ายบนเตียงกว้าง ตากลมจ้องมองพื้นที่ว่าง
ข้างกายด้วยสายตาว่างเปล่า

ได้ฝุ่นถูกดูแลเอาใจใส่อย่างดีมาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นลูกคนเล็กของบ้าน
และไม่เคยถูกปล่อยให้เหงาเดียวดายเลยสักครั้ง รอบกายของได้ฝุ่นมีแต่คนที่
พร้อมจะเข้ามา ด้วยความที่เป็นคนเฮฮา เข้ากับคนง่าย และชอบเที่ยวทำให้ได้ฝุ่น
มีเพื่อนเยอะ แต่ข้อความมากมายจากเพื่อนๆ ก็เทียบกับข้อความจากคนคนเดียว
ที่ได้ฝุ่นอยากให้ตอบแชตกันสักนิดไม่ได้เลย

แค่ขึ้นว่าอ่านแล้วก็ยังดี

คนตัวเล็กพลิกตัวไปมาบนเตียง ถอนหายใจพืดพืดพร้อมกับกดสติ๊กเกอร์
ส่งให้บางคนทีเสียบหายไปทั้งวัน สิ่งที่ได้ฝุ่นไม่ชอบอีกอย่างก็คือการไร้ซึ่งการ
ตอบกลับจากห้องแชต คนที่ติดโทรศัพท์แบบเขายังคิดหาเหตุผลอย่างอื่นไม่ได้
เลยว่าทำไมถึงยังเงียบ ทั้งที่รั่วสติ๊กเกอร์ไปเยอะขนาดนั้นแล้วอีกฝ่ายจะไม่เอะใจ
หยิบมันขึ้นมาดูบ้างเลยหรือ จะปิดเสียงแจ้งเตือนหรืออะไรก็ตาม...ได้ฝุ่นไม่ชอบ
ไม่ชอบก็คือไม่ชอบ

และตลอดเวลาที่คบกันที่เฟียร์ซก็ไม่เคยไม่ตอบแชตได้ฝุ่นนานขนาดนี้
ก็หัวโหมงแล้วนะ ตั้งแต่เช้าที่เฟียร์ซออกไปทำงาน...ตอนนี้ห้าทุ่มครึ่งแล้ว

ใจใจ

มีร้านเหล้าเพิ่งเปิด สนใจไปประเดิมกับกูเปล่าา

Funny

พักบ้างเหอะ

ใจใจ

กูก็พักมาตั้งหลายเดือนแล้วนะ

Typhoon

ไม่ไปนะ

ใจใจ

เกิดอะไรขึ้นน

ปกติไม่เคยปฏิเสธเลยนะ

Typhoon

พี่เพียร์ชไม่ตอบแชตกู คงออกไม่ได้หรอก

Funny

ยุ่งอยู่เปล่า ที่มึงบอกว่าได้งานใหม่อะไรนั้

Typhoon

ยุ่งแล้วต้องขนาดนี้เลยหรอ

ไม่ตอบไม่บอกสักคำว่าจะกลับบ้านมัยยังง

คนรอก็รอไปเหอะ

Funny

งั้นมึงลองโทรดิ

Typhoon

อือ

เสียงพ่นหายใจพืดพืดครั้งที่สื่บกว่าๆ ดังขึ้น ปลายนิ้วเรียวกดโทรไปยังเบอร์ที่บันทึกไว้ในรายการโปรด ดวงตากลมโตมองรูปหุ่นหน้าจอที่ได้ผ่นตั้งไว้สำหรับเบอร์ของพี่เพียร์ช รูปที่เรายืมให้กล้องอย่างมีความสุข รูปที่พี่เพียร์ชเอ่ยปากอยากถ่ายเอง

[ตุ๊ด ตุ๊ด... ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก]

"อยู่ไหนเนี่ย โทรไปก็ไม่รับ ลืมเปิดเสียงอีกแหงๆ"

ได้ผ่นกดเข้าแอปพลิเคชั่นแชตอีกครั้งเพื่อบอกกับเพื่อนว่าต่อให้โทรจนเครื่องพังพี่เพียร์ชก็คงไม่รับสาย คนตัวบางเปิดเพลงจากโทรศัพท์ เร่งเสียงจากลำโพงบลูทูธให้ดังขึ้นเพื่อหวังให้เพลงที่ชอบดับความหงุดหงิดในใจออกไปสักที และเป็นอีกคืนที่ได้ผ่นผล็อยหลับไปคนเดียว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ttLEul>